

การลดอัตราการออกกลางคันของนักศึกษาชั้นปีที่ 1
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้วยโครงการเรียนปรับพื้นฐาน
Reducing Attrition Rate of First-year Undergraduate Students:
An Implementation of RMUTP Pre-University Program

วิซชพร เทียบจัตุรัส

คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กรุงเทพฯ

บทคัดย่อ

การเรียนปรับพื้นฐานเป็นวิธีการหนึ่งในการเตรียมนักศึกษาให้พร้อมก่อนที่จะเข้าเรียนในภาคการศึกษาปกติ โดยการเรียนปรับพื้นฐานมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ให้นักศึกษาทุกคนมีพื้นฐานความรู้โดยเฉลี่ยใกล้เคียงกัน และมีพื้นฐานความรู้เพียงพอในการเรียนในระดับอุดมศึกษาต่อไป มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครได้นำเอาการเรียนปรับพื้นฐานมาใช้เป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2557 โดยทุกคณะจัดให้มีการปรับพื้นฐานในวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และวิชาชีพของคณะ โดยมุ่งหวังว่านักศึกษาจะมีความพร้อมมากยิ่งขึ้นในการเรียน และลดอัตราการออกกลางคันได้ หากแต่ว่าอัตราการออกกลางคันของมหาวิทยาลัยก็ยังคงไม่ลดลง โดยในปี 2557 มีนักศึกษาลาออกและพักสภาพถึง 875 คน การวิจัยในครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาการเตรียมความพร้อมของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยโครงการเรียนปรับพื้นฐาน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร และเพื่อประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาหลังการเรียนปรับพื้นฐาน ด้วยการใช้การวิจัยแบบผสมผสานในการรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพร่วมกับข้อมูลเชิงปริมาณโดยสำรวจจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในปี 2559 จำนวน 468 คน ผลการวิจัยพบว่า มีเพียง 13 สาขาวิชา ใน 5 คณะ เท่านั้นที่จัดให้มีการเรียนปรับพื้นฐาน คือคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ และคณะศิลปศาสตร์ การวิจัยพบว่าอัตราการออกนั้นไม่มีความสัมพันธ์กับการเรียนปรับพื้นฐาน เนื่องจากอัตราการออกของคณะที่จัดให้มีการเรียนปรับพื้นฐานก็ไม่ได้ลดลง ส่วนในด้านความพึงพอใจของผู้เรียนปรับพื้นฐาน พบว่านักศึกษาที่เรียนปรับพื้นฐานร้อยละ 71.24 พึงพอใจและเห็นประโยชน์ของการเรียนปรับพื้นฐานในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลเชิงคุณภาพว่าการเรียนปรับพื้นฐานเป็นสิ่งจำเป็น และมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาคการศึกษาที่ 1 ของนักศึกษา นักศึกษายังแสดงความเห็นว่าเนื้อหาของการเรียนปรับพื้นฐานควรสอดคล้องกับสิ่งที่นักศึกษาจะเรียนในภาคการศึกษาที่ 1 และควรจัดให้มีวิชาเพิ่มอีกหลายๆ วิชา

คำสำคัญ : การออกกลางคัน อัตราการออกกลางคัน การลดอัตราการออกกลางคัน การเรียนปรับพื้นฐาน

Abstract

Pre-university Program is one of strategies to prepare first-year students to ready for regular class in the university. The objective of the pre university program is to lay foundation for all newcomers as well as fill necessary knowledge and skills. Rajamangala University of Technology Phra Nakhon initialized the pre-university program in 2014. At that time, all faculties were mandated to set this program with 3 subjects: mathematics, English language, and faculty's specific career course. The intention of that pre-university program was to reduce dropout rate. However, the dropout rate that year was still high with 875 students either withdraws from the university or retired. Therefore, this research was set to examine RMUTP's pre-university program and assess satisfaction of students toward the pre-university program. Using a mixed methodology, qualitative and quantitative data were collected from 468 first year students in 13 departments within 5 faculties: Science and

Technology, Architecture and design, Home Economic Technology, Business Administration and Art, have their pre-university program. Findings show that dropout rate is not related to the pre-university program since these faculties dropout rate was still high. In addition, 71.24 percent of participants have high satisfaction with the pre-university program. Findings from qualitative data also align with the quantitative analysis. Most participants express that the program was useful and necessary. The enrolment in such a program can influence students' grade points. The sample group also suggested teaching subjects to be matched with the subject study in Semester 1.

Keywords : Attrition rate, Dropout, Retention rate, Pre-university program

*ผู้นิพนธ์ประสานงานไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ widchaporn.t@mutp.ac.th โทร. 0947725334

1. บทนำ

การออกกลางคันเป็นปัญหาสำคัญที่สถาบันทางการศึกษาทั้งเอกชนและรัฐบาลพยายามหาทางแก้ไข เนื่องจากการออกกลางคันทำให้เกิดความสูญเสียด้านงบประมาณ และสูญเสียทางการศึกษา ที่ผ่านมามีงานวิจัยที่ศึกษาหาทางแก้ไขถึงการออกกลางคันเป็นจำนวนมาก เช่นงานวิจัยของ สรวาภูมิ สืบแย้ม [1] ที่ศึกษาสาเหตุการออกกลางคันของนักศึกษาระดับปริญญาตรีของคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ และการวิจัยของดิเรก สุวรรณฤทธิ์ [2] ที่ศึกษาการออกกลางคันของนักเรียนในระดับอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิคเพชรบูรณ์ จะเห็นได้ว่าการออกกลางคันเป็นปัญหาที่สถาบันทางการศึกษาไม่ว่าจะเป็นวิทยาลัย มหาวิทยาลัย และสถาบันเห็นว่ามีผลสำคัญและพยายามหาทางแก้ไข ดังเช่นงานวิจัยโดยนิพนธ์ แก้วเกิด [3] ที่ศึกษาถึงการพัฒนาระบบการดูแลสนับสนุนเพื่อลดการออกกลางคันของนักเรียนอาชีวศึกษา

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครเปิดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษามาเป็นระยะเวลากว่า 10 ปี ทางสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียนได้เก็บสถิติ และพบว่ามึ้นักศึกษาลาออก และพ้นสภาพก่อนที่จะสำเร็จการศึกษาเป็นจำนวนมาก ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนของทางมหาวิทยาลัย และทำให้รายได้ที่ทางมหาวิทยาลัยคาดว่าจะได้รับลดลง ทางมหาวิทยาลัยจึงพยายามแก้ปัญหาที่มาโดยตลอด โดยใช้วิธีการหลากหลาย แต่ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จ

ต่อมาในปี พ.ศ. 2557 มีมติจากที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.) ให้สถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศ เปิด - ปิดภาคเรียนตามสถาบันอุดมศึกษาในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยเลื่อนการเปิดภาคเรียนที่ 1 จากเดือนมิถุนายน เป็นเดือนสิงหาคม ทำให้มีช่วงว่างของเวลาประมาณ 2-3 เดือน สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาจึงมีนโยบายที่ห้ามมหาวิทยาลัยจัดกิจกรรมเพื่อใช้เวลาในช่วงนั้นเกิดประโยชน์กับนักศึกษา ทางมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครจึงได้จัดให้มีการเรียนปรับพื้นฐานให้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ขึ้นในปี พ.ศ. 2557 ขึ้นเป็นปีแรก [4] ผศ. ดร. ปานเพชร ชินินทร กล่าวในบทความเรื่อง เตือนสติ! น้องใหม่ ระวังโดน “รีไทร์-เรียนไม่จบ” ว่านักศึกษาที่ผ่านการเรียนปรับพื้นฐานแล้วจะมีความรู้เพียงพอที่จะเรียนต่อไปได้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาดีขึ้น และมีจำนวนนักศึกษาพ้นสภาพและลาออกกลางคันก่อนจบการศึกษาลดลง [5] โดยในปี พ.ศ. 2557 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลจัดให้มีการเรียนการสอนปรับพื้นฐานทุกคณะและทุกสาขาวิชา ในวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และวิชาชีพของคณะ นักศึกษาสามารถเลือกเรียนได้ตามความสมัครใจ ก่อนการเปิดภาคการศึกษาที่ 1 [6] หากแต่ว่าสถิติในปี พ.ศ. 2557 ยังพบว่ามึ้นักศึกษาลาออก และพ้นสภาพจากมหาวิทยาลัยมากถึง 875 คน จึงเป็นที่มาของงานวิจัยในครั้งนี้ ว่าการเรียนปรับพื้นฐานที่ทางมหาวิทยาลัยจัดขึ้นนั้นตอบสนองต่อความต้องการของนักศึกษา และสามารถลดอัตราการต้อออกของมหาวิทยาลัยได้หรือไม่

1.1 วัตถุประสงค์

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1.1.1 ศึกษาการเตรียมความพร้อมของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยโครงการเรียนปรับพื้นฐานของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.1.2 ประเมินความพึงพอใจและสิ่งที่นักศึกษาได้รับหลังจากการเรียนปรับพื้นฐาน

1.2 การสำรวจเอกสาร และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การออกกลางคันนั้นเป็นปัญหาที่หลายมหาวิทยาลัย รวมถึงมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประสบ สาเหตุหนึ่งที่ทำให้การออกกลางคันสูงคือ นักศึกษาที่เข้าเรียนในชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร นั้นยังอยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงทั้งร่างกาย อารมณ์ จิตใจ และสังคม การเปลี่ยนแปลงจากสภาพที่เคยเป็นนักเรียน กลายเป็นนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยจะต้องพบกับการเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาย จนบางครั้งทำให้เกิดปัญหาขึ้นกับตัวนักศึกษา [7] นักศึกษาที่ไม่สามารถจะปรับตัวได้จะมีผลการเรียนตกต่ำ เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน ไม่สามารถที่จะจัดการกับเวลาส่วนตัวและเวลาในการเรียนได้ ทำให้นักศึกษาต้องออกจากการศึกษากลางคัน [8]

โรเบิร์ต [9] กล่าวถึงความพร้อมว่า หมายถึง ผลรวมของพัฒนาการของบุคคล ประสบการณ์แรงจูงใจ ความสามารถ และความสนใจที่เกี่ยวข้องกับงานของการเรียนรู้ ในขณะที่ พรหมิ ชูทัย เจนจิต [10] กล่าวว่า ความพร้อม หมายถึง เป็นสภาวะที่สมบูรณ์ของบุคคลที่จะเรียนรู้สิ่งใดสิ่งอย่างบังเกิดผล ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ 3 สิ่งคือ ภูมิภาวะ การได้รับการฝึกฝน การเตรียมตัว และความสนใจหรือแรงจูงใจ

ส่วนคำว่า ความพร้อมในการเรียน นั้น ชาญชัย อินทรประวัติ [11] ให้คำจำกัดความของ ว่าหมายถึง “สภาวะทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสติปัญญาของ ผู้เรียนที่เอื้อให้ผู้เรียนสามารถเกิดการเรียนรู้ได้ดี ความพร้อมเกิดขึ้น” เขายังได้ย้ำให้เห็นว่า ความพร้อมในการเรียนนั้นมีความสำคัญ และแบ่งออกได้เป็น 3 ด้านคือ ความพร้อมทางด้านร่างกาย ความพร้อมทางด้านจิตใจ และความพร้อมด้านสติปัญญา ในขณะที่ แสงเดือน ทวีสิน [12] ได้เสนอแนวคิดว่า ความพร้อมในการเรียนรู้มี 2 แนวทางได้แก่

1.2.1 ความพร้อมเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ (Natural Readiness Approach) กลุ่มนี้มีความเห็นว่า ความพร้อมไม่จำเป็นต้องจัดให้ผู้เรียน ความพร้อมของผู้เรียนจะเกิดขึ้นตามธรรมชาติ

1.2.2 ความพร้อมเกิดจากการกระตุ้น (Guided Experience Approach) กลุ่มนี้มีความเห็นว่า ความพร้อมเป็นสิ่งที่กระตุ้นได้ การจัดประสบการณ์จะก่อให้เกิดความพร้อมได้โดยตรง โดยเฉพาะในวัยเด็กจะมีช่วงวัยวิกฤติ (critical period) ของการเรียนรู้

นักศึกษาจะมีความพร้อมได้จะต้องมีความสามารถในการปรับตัว โดย จีรวัดน์ วิริงกร [13] แนะนำไว้ว่านักศึกษาใหม่ควรปรับทัศนคติให้สอดคล้องกับการเป็นผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา ควรมีการปรับพฤติกรรมทางการศึกษาให้เหมาะสม โดยการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร หรือกิจกรรมทวีปัญญา ควรเปิดโอกาสให้ได้พบกับเพื่อนใหม่ และสร้างปฏิสัมพันธ์เชิงบวกขึ้น สุดท้ายควรเรียนรู้ให้เหมาะสมกับการเรียนในยุคใหม่ มีการพัฒนาทักษะของตนเอง เช่น ทักษะการคิดเชิงบูรณาการ ทักษะการนำเสนอ ทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และสังเคราะห์ เป็นต้น

David Conley [14] ได้แนะนำวิธีที่จะช่วยให้นักศึกษาใหม่ประสบความสำเร็จในการเรียน ไว้ในบทความ The Challenge of College Readiness ว่า ควรจัดให้มีการเรียนปรับพื้นฐาน หรือ College preparation course ซึ่งสอนทักษะที่จำเป็นต่างๆ ในการ

เรียนระดับมหาวิทยาลัยให้กับนักศึกษาใหม่ เช่น ทักษะการคิด ซึ่งจากการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่เข้าเรียนใน College preparation course จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูงขึ้น และมีความสุขในการเรียนดีขึ้น

2. วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

- 2.1 วิจัยเอกสาร โดยการหาข้อมูลจากเว็บไซต์ สถิติ งานวิจัยและเอกสารของทางมหาวิทยาลัย ถึงการจัดการเรียนปรับพื้นฐาน จำนวนของนักศึกษาต้อออก และปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการต้อออกของนักศึกษา
- 2.2 สัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการออกแบบหลักสูตรปรับพื้นฐาน เช่น ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน คณบดี รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย 8 คณะ หัวหน้าสาขาวิชาที่มีการเรียนปรับพื้นฐาน และอาจารย์ผู้สอนวิชาปรับพื้นฐาน โดยใช้บทสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง
- 2.3 สร้างเครื่องมือในการเก็บข้อมูลซึ่งประกอบไปด้วยแบบสอบถาม เพื่อให้เก็บข้อมูลเชิงปริมาณและข้อมูลเชิงคุณภาพ
- 2.4 นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ปรับแก้คำถามในแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
- 2.5 แบบสอบถามที่สร้างประกอบไปด้วย 3 ส่วน โดยในส่วนแรก เก็บข้อมูลโดยทั่วไป ส่วนที่ 2 เป็นความพึงพอใจของนักศึกษา ต่อการเรียนการสอนปรับพื้นฐาน มีลักษณะเป็น Likert Scale ระดับตั้งแต่ 1-5 โดย 5 คือเห็นด้วยมากที่สุด 4 คือเห็นด้วยมาก 3 คือเห็นด้วยปานกลาง 2 คือเห็นด้วยน้อย ไปจนถึง 1 คือเห็นด้วยน้อยที่สุด และส่วนที่ 3 เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ เกี่ยวกับการเรียนการสอนปรับพื้นฐานในปี พ.ศ. 2559
- 2.6 ติดต่อคณะต่างๆ เพื่อขอเก็บข้อมูลกับนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย ที่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในปี 2559 ที่คณะจัดให้มีการเรียนปรับพื้นฐาน
- 2.7 ดำเนินการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 468 คน โดยใช้ระยะเวลาประมาณ 2 สัปดาห์ โดยเป็นช่วงก่อนเปิดภาคเรียนที่ 1/2559
- 2.8 เมื่อได้แบบสอบถามคืนจากการเก็บข้อมูลภาคสนาม ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล จากนั้นนำมาจัดระเบียบ (Data Cleaning) และลงรหัส (coding) และนำเข้าสู่โปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป
- 2.9 ข้อมูลเชิงคุณภาพอันได้มาจากการเก็บข้อมูลภาคสนามจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 การสัมภาษณ์ และข้อมูลที่เป็นเอกสาร จะถูกนำมารวบรวม จัดหมวดหมู่ เรียบเรียงหารูปแบบที่ซ้ำ จากนั้นจัดกลุ่ม และวิเคราะห์จากเนื้อหา (content analysis) และนำไปวิเคราะห์ร่วมกับข้อมูลเชิงปริมาณว่าไปในทิศทางเดียวกัน หรือทิศทางที่แย้งกัน

3. สรุปผลและอภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่าในปี พ.ศ. 2557 มหาวิทยาลัยมีนโยบายตามคณะกรรมการสำนักงานอุดมศึกษา จึงจัดให้มีการเรียนปรับพื้นฐานในทุกคณะของมหาวิทยาลัย โดยมหาวิทยาลัยกำหนดตารางการเรียนปรับพื้นฐานให้กับทุกคณะ 3 วิชาคือ วิชาภาษาอังกฤษ วิชาคณิตศาสตร์ และวิชาชีพ ส่วนในปี 2558-2559 คณะจัดการเรียนปรับพื้นฐานด้วยความสมัครใจ ในปี พ.ศ. 2559 ซึ่งเป็นปีที่มีการเก็บข้อมูล มีเพียง 16 สาขาวิชาใน 5 คณะเท่านั้นที่จัดให้มีการเรียนปรับพื้นฐาน โดยการเรียนปรับพื้นฐานนี้ต้องทำเป็นโครงการบริการวิชาการ เพื่อที่จะได้จัดสรรเงินรายได้มาใช้จ่ายในการเรียนการสอน และเป็นการเรียนโดยสมัครใจ มีเพียงคณะบริหารธุรกิจ และ

เทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์ ที่กำหนดให้นักศึกษาทุกคนเข้าเรียน โดยคณะประชาสัมพันธ์และจัดการเรียนการสอนการปรับพื้นฐานด้วยตนเอง

จากข้อมูลเอกสารพบว่ามีเพียงคณะสถาปัตยกรรมและการออกแบบเท่านั้น ที่จัดให้มีการเรียนปรับพื้นฐานในลักษณะที่มีใช้โครงการบริการวิชาการ แต่เป็นการถ่ายทอดประสบการณ์จากรุ่นพี่สู่รุ่นน้อง จากศิษย์เก่าสู่ศิษย์ปัจจุบัน ซึ่งเป็นโครงการอยู่ภายใต้ฝ่ายกิจการนักศึกษา โดยการเรียนปรับพื้นฐานที่คณะนี้จัดขึ้นโดยนักศึกษาไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย และเรียนใน 3 วิชาพื้นฐานที่จำเป็นต่อการศึกษาในวิชาชีพสถาปัตยกรรม คือ วิชา Package Design และ วิชา Product Design โดยคณะสถาปัตยกรรมและการออกแบบได้จัดให้มีโครงการในลักษณะนี้มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2557

จากการสัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนปรับพื้นฐาน อาทิเช่น รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย ผู้ช่วยคณบดีและหัวหน้าสาขาวิชา พบว่าบางคณะประสบความสำเร็จในการจัดการเรียนปรับพื้นฐาน และจัดให้มีต่อเนื่องมาตลอดทั้ง 3 ปี ในขณะที่การเรียนปรับพื้นฐานในบางคณะไม่ประสบความสำเร็จ และมีนักศึกษาเข้าเรียนน้อย สืบเนื่องจากปัจจัยหลายประการคือ 1. คณะไม่ได้กำหนดให้นักศึกษาทุกคนเรียนปรับพื้นฐาน 2. ไม่มีการวัดระดับความรู้ของนักศึกษาก่อนการเข้าชั้นเรียน และ 3. การเรียนปรับพื้นฐานมีค่าใช้จ่าย

เมื่อสำรวจความพึงพอใจพบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 71.41 มีความพึงพอใจ และเห็นประโยชน์ของการเรียนปรับพื้นฐานในระดับมาก ร้อยละ 27.47 มีความพึงพอใจ และเห็นประโยชน์ของการเรียนปรับพื้นฐานในระดับปานกลาง และมีเพียงร้อยละ 1.29 เท่านั้นที่มีความพึงพอใจ และเห็นประโยชน์ของการเรียนปรับพื้นฐานในระดับน้อย

ข้อมูลเชิงคุณภาพสนับสนุนข้อมูลเชิงปริมาณ ในประเด็นที่ว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าการเรียนปรับพื้นฐานนั้นมีความจำเป็นโดยให้เหตุผลว่า เป็นการทบทวนความรู้เก่า เป็นการปรับความรู้ของนักศึกษาที่มาจากพื้นฐานการศึกษาที่ต่างกันให้เท่ากัน เป็นการปรับตัวและเตรียมพร้อมก่อนเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา และได้พบกับเพื่อนใหม่ นักศึกษาส่วนน้อยเท่านั้นที่แสดงความคิดเห็นว่าไม่จำเป็นที่จะต้องเรียนปรับพื้นฐาน ในส่วนนี้ถึงเห็นว่าเป็นไม่จำเป็น แต่หากมหาวิทยาลัยจัดให้มีการเรียนปรับพื้นฐาน ก็ยินดีจะเรียน

นอกจากนี้ นักศึกษายังได้แสดงความคิดเห็นว่าวิชาที่จัดการเรียนปรับพื้นฐานนั้นมีความเหมาะสม เพียงแต่อาจต้องจัดให้มีการใส่ทฤษฎีหรือเนื้อหาให้ต่อเนื่องกับการเรียนการสอนในภาคการศึกษาที่ 1 ซึ่งจะทำให้นักศึกษาเห็นประโยชน์ของการเรียนปรับพื้นฐาน และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนในภาคการศึกษาที่ 1 ซึ่งจะส่งผลให้มีผลการเรียนดีขึ้น

จากการวิเคราะห์สถิติการลาออก พ้นสภาพ และถอนสภาพของนักศึกษาระหว่างปี 2556-2559 พบว่ายังคงมีนักศึกษาเป็นจำนวนมากลาออก พ้นสภาพ และถอนสภาพ ทุกปี ดังแสดงในตารางที่ 1 ไม่ว่าจะคณะนั้นจะจัดให้มีการเรียนปรับพื้นฐานหรือไม่ก็ตาม จึงเป็นที่น่าสังเกตว่าการลาออก พ้นสภาพ และถอนสภาพของนักศึกษานั้น อาจเกิดมาจากปัจจัยอื่นเช่น ปัญหาเศรษฐกิจทางบ้าน การรับนักศึกษาที่มีคุณสมบัติไม่ตรงกับหลักสูตร และนักศึกษาลาออกเพราะได้สถานศึกษาอื่นที่ดีกว่า ซึ่งปัญหาเหล่านี้ที่ไม่สามารถแก้ปัญหาได้ด้วยการเรียนปรับพื้นฐานที่มีอยู่ในปัจจุบัน

ตารางที่ 1 จำนวนนักศึกษาลาออก พ้นสภาพ และถอนสภาพ ในปี 2556-2559

คณะ	จำนวนนักศึกษา			
	2556	2557	2558	2559*
ครุศาสตร์อุตสาหกรรม	84	50	53	8
บริหารธุรกิจ	301	182	215	30
เทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์	99	85	115	9
เทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	65	37	66	12

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	43	47	68	10
วิศวกรรมศาสตร์	327	335	280	14
ศิลปศาสตร์	48	38	60	61
สถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ	75	45	49	10
อุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น	28	56	90	7
รวม	1,070	875	996	161
*สถิติ 1 ภาคการศึกษาเท่านั้น				

สำหรับการเรียนปรับพื้นฐานที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครควรปรับนั้น ควรตั้งอยู่บนพื้นฐานที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จึงจะทำให้การทำโครงการประสบความสำเร็จ นอกจากนี้ควรมีความชัดเจนในการจัดการเรียนการสอน เน้นทักษะที่จำเป็นต่อการเรียนในระดับอุดมศึกษา ใช้เทคโนโลยีเข้ามาใช้ในการเรียนปรับพื้นฐาน เพราะระบบ e-learning และ m-learning จะเปิดโอกาสให้นักศึกษาเข้าถึงบทเรียนได้โดยไม่จำกัดเวลาและสถานที่ นักศึกษาไม่ว่าภาคปกติ หรือภาคสมทบย่อมมีโอกาสในการเข้าถึงบทเรียนได้เท่าเทียมกัน เน้นทักษะที่จำเป็นต่อการเรียนในระดับอุดมศึกษาและสร้างความรู้สึกที่ดี ที่เป็นมิตรต่อการเรียนในสิ่งแวดล้อมใหม่ จึงจะทำให้นักศึกษาไม่ลาออกกลางคัน

4. กิตติกรรมประกาศ

การทำวิจัยในครั้งนี้ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากงบประมาณรายได้ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2558 จากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร และการเผยแพร่ผลงานในครั้งนี้ได้รับการสนับสนุนจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

5. เอกสารอ้างอิง

- [1] สรวุฑ สืบแย้ม. 2552. การศึกษาสาเหตุการออกกลางคันและไม่สำเร็จการศึกษาตามระยะเวลาที่กำหนดในหลักสูตรของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. ในการประชุมวิชาการวิศวกรรมศึกษา ครั้งที่ 8 (NCEEd-8) 6-8 พฤษภาคม 2552 ณ โรงแรมเลอเมอร์เดียน จังหวัดเชียงใหม่.
- [2] ดิเรก สุวรรณฤทธิ์. 2535. การออกกลางคันของนักเรียนอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิคเพชรบูรณ์. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต. (เครื่องกล). บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- [3] นิพนธ์ แก้วเกิด. 2555. การพัฒนาระบบการดูแลสนับสนุนนักเรียนเพื่อลดจำนวนการออกกลางคันของนักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. ดุษฎีนิพนธ์ ศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต. คณะศึกษาศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต.
- [4] มนต์รี รัตนวิจิตร. กันยายน 2559. ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล. สัมภาษณ์.
- [5] ผู้จัดการออนไลน์. 4 กรกฎาคม 2556. เตือนสติ! น้องใหม่ ระวังโดน “รีไทร์-เรียนไม่จบ” [ออนไลน์]. เข้าถึงได้ที่ <http://www.manager.co.th/Campus/ViewNews.aspx?NewsID=9560000081125> [3 เมษายน 2558]

- [6] มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร. 2557. การเรียนปรับพื้นฐาน ประจำปี 2557. แหล่งที่มา <http://www.rmutp.ac.th/2014/07การเรียนปรับพื้นฐาน/> [31 ต.ค. 2557]
- [7] เปรมพร มั่นเสมอ และสุภาพรรณ โคตรจรัส. 2003. การปรับตัว กลวิธีการเผชิญปัญหา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ชั้นปีที่ 1. Proceeding of the East-West Psychological Science Research Center. 3 : 115-117.
- [8] เพียว ดีใจ, น้าทิพย์ ไชยสวัสดิ์, ชญาภัทร์ ก่ออารีโย, จอมขวัญ สุวรรณรักษ์ และพจนีย์ บุญนา. 2555. Factors affecting dropping out of undergraduates in rajamangala university of technology phra nakhon faculty of home economics technology rajamangala university of technology phra nakhon university. Retrieved from <http://repository.rmutp.ac.th/123456789/1279>
- [9] Reilly, Reilly R and Ernest L. Lewis. 1983. Educational Psychology: Applications for Classroom Learning and Instruction. New York: Prentice Hall College Div.
- [10] พรรณี ชูชัยเจนจิต. 2545. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: เมธิทีปส์
- [11] ชาญชัย อินทรประวัตติ. 2557. จิตวิทยาสำหรับครู [ออนไลน์]. นำมาจากเว็บไซต์ <http://www.sut.ac.th/tedu/article/psychology.htm> [30 ตุลาคม 2557]
- [12] แสงเดือน ทวีสิน. 2545. จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: ไทยเส็ง.
- [13] จิรวัดน์ วิริงกร. 2548. คัมภีร์ชีวิตนิสิตใหม่. กรุงเทพฯ: โครงการก้าวแรกสู่บัณฑิตไทยยุคใหม่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- [14] Conley, D. T. 2003. **Understanding university success**. Eugene, OR: Center for Educational Policy Research, University of Oregon. Available: [www.s4s.org/ Understanding_Success.pdf](http://www.s4s.org/Understanding_Success.pdf)